

מתלב רבא: מוכרי כסות מוכרין בגדי כלאיים, ולובשים אותם כדי להראותם, בלבישה כדרכן, ובלבד שלא יתכוין המוכר להנות מלבישת הבגד, בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים. והצנועין המקפידים על מעשיהם מפשילין את הבגד במקל לאחוריהן, ואינם לובשים אפילו בלי כוונה להנות.

והא **הכא**, דכי מיכוין — איסורא דאורייתא איכא, ובכל זאת כי לא מיכוין — שרי רבי שמעון לכתחילה!?

א-מ **אלא**, אמר רבא: הכא, לא משום כיבוי אסור רבי שמעון לטלטל את הנר הדולק, אלא מצד מוקצה.

ולכן, הנח לנר שמן ופתילה — שאיסור טלטולם הוא הואיל דנעשה הכלי בשעת דליקת הנר בסיס לשלהבת, שהיא דבר האסור בשבת. ובסיס למוקצה אסור לטלטל, משום שה"בסיס" הרי הוא כטפל לדבר המוקצה שעליו, ולכן אסור לטלטלו כמותו. [ועיין בהערה הראשונה בדף מד א מפני מה השלהבת היא מוקצה].

אמר רבי זירא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן אמר רבי הנינא אמר רבי רומנוס: לי התיר רבי לטלטל מחתה של לבונה, ב[יחד עם] אפרה! שהתיר לי את טלטול האפר המוקצה יחד עם המחתה שאינה מוקצה.

אמר ליה רבי זירא לרבי אסי: וכי מי אמר רבי יוחנן הכי?

והתנן: נוטל אדם בנו והאבן בידו, או כלכלה [סל] והאבן בתוכה. ואינו חושש משום טלטול מוקצה.

ואמר על כך רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: הכא, בכלכלה מלאה פירות עפקינן. שהיא בסיס לדבר המותר והאסור, ועיקר הבסיס הוא לפירות שאינם מוקצה.

והשתא דייק רבי זירא: טעמא דמטלטלין את הקערה שיש בה אבן, משום דאית בה פירי. הא לית בה פירי — לא מטלטלין, לפי שהכלכלה היא בסיס לאבן.

ונוקטת הגמרא את לשון הכתוב בדניאל ד:

אשתומם רבי אסי כשעה חדא, ואמר: **הכא נמי** לא מדובר שהמחתה היתה בסיס לאפר בלבד אלא — דאית בה קרטיין, חתיכות לבונה הראויים להרחה, שאינם מוקצה, ולכן יכול לטלטל את המחתה ואגב כן מיטלטל גם האפר.

אמר אביי: קרטיין — כי רבי, בביתו של רבי שהיה עשיר — מי חשיבוי? ואם כן, נמצא שהאפר אינו טפל, והטילטול מתייחס גם אליו.

וכי תימא — חזו הקרטיין לעניינם, ולכן אפילו בבית רבי הם חשובים, ושפיר מטלטלין למחתה עם האפר.

אי אפשר לומר כן.

ועיין בספר מגילת ספר סימן סג — ד שהקשה הא הוי מוקצה בטעות, שאינו מוקצה.

נחשב הדבר לשלשה "מי יימר", והוא מוקצה אפילו לאדא בר אוכמי.